

rømme, at jeg ærlig talt ikke forstår det. Hvis det nu er meningen, at man f.eks. skal bruge basen til et miljøcenter eller andre formål i stedet for militære formål, hvorfor i alverden skal man så holde fast i en gammel forsvarsaftale, som der ikke længere er noget som helst grundlag for at opretholde?

Jens Kirk (V):

Da Venstres ordfører, hr. Christian Mejdahl, ikke kan være til stede, skal jeg på Venstres vegne fremsige følgende:

Venstre er af den opfattelse, at amerikanernes ønske om at etablere en islandingsbane ved Thule skal løses gennem en procedure, som inddrager Grønlands kommando, Grønlands hjemmestyre og de lokale myndigheder. Vi lægger megen vægt på, at der opnås enighed parterne imellem.

Venstre kan ikke støtte beslutningsforslaget.

Jens Jørgensen (KF):

Den aftale, der omtales i beslutningsforslaget, stammer, som det er blevet sagt også af udenrigsministeren, tilbage fra den 27. april 1951.

Det er en gammel aftale, men ikke desto mindre fremgik det klart af udenrigsministerens indlæg, at der i årene siden har været gennemført samtaler, møder, bl.a. præciseret af ministeren selv gennem nedsættelsen af den permanente embedsmandsgruppe i 1995, som det direkte blev sagt. Denne gruppe kan drøfte alt. Grønlanderne kan komme med bidrag, der kan diskuteres mellem disse embedsmænd, og der foreligger den mulighed, som blev eksemplificeret to gange, at man kan lave tillægsaftaler.

Der er derfor efter Det Konservative Folkepartis opfattelse ikke behov for at gennemføre en fornyet revision. Det kan løses inden for de samarbejdsorganer, der er, og som konkret har skabt resultater.

Derfor skal jeg på Det Konservative Folkepartis vegne meddele, at vi vil stemme nej til beslutningsforslaget.

Villy Søvnald (SF):

Efter SF's opfattelse vil det være helt naturligt, at Grønland i højere grad får indflydelse på, hvad der skal ske på det Grønland, som jo skal lægge både befolkning, jord og ressourcer til det, der foregår. Derfor synes vi, det er helt naturligt at kigge på forsvarsaftalen fra 1951. Den er som bekendt fra før den nuværende hjemmestyreordning blev oprettet, og derfor er

det et nyt forhold, der er mellem Danmark og Grønland.

Det er i øvrigt også det grønlandske hjemmestyles opfattelse, at det ville være ønskeligt at gå videre. Der er formentlig heller ingen, der under debatten vil bestride, at der er et sådant grønlandsk ønske, men i dag ser det ud til, at et flertal afviser at imødekomme det grønlandske ønske. Det er klart, ikke mindst i lyset af den gamle Thulesag, den anden Thulesag og den debat, der var omkring det, at det er ønskeligt og nødvendigt, at Grønland kommer til at sidde mere direkte med ved bordet som en direkte part.

Jeg synes altid, der er noget imponerende ved, at en sikkerhedspolitisk situation ændrer sig fuldstændigt, og det er for Grønlands vedkommende sket i kraft af afslutningen af den kolde krig, og at man så i øvrigt fastholder, at det ikke ændrer noget som helst. Verden har forandret sig, men vi står fuldstændig, hvor vi stod, før verden forandrede sig. Det synes jeg ærlig talt er et imponerende standpunkt, og det er så også standpunktet her, at uanset ændringerne af sikkerhedspolitisk art, bliver regeringspartierne, Venstre og De Konservative solidt stående, hvor de altid har stået, og rokker sig ikke en tomme. Verden kan forandre sig, men vi forandrer os ikke. Det er vel budskabet.

Det, man gør, og som partierne formentlig er bevidste om, er, at man siger nej til det grønlandske ønske om at komme med, og det er udtrykt mange gange af Grønlands hjemmestyre. Man siger også nej til en debat om, hvorvidt man kunne anvende Thule i den ny sikkerhedspolitiske situation til noget andet end det, der var Thulebasens rolle under den kolde krig.

Det, der egentlig kan bekymre mest, synes jeg, men jeg forstår, at det er svært at få en debat om det, er et udtryk, som i den grad er hentet fra diplomatiet. Man finder det ikke »hensigtsmæssigt« at genforhandle, og man er i det tilfælde regeringen.

Når hr. Keld Albrechtsen så spørger, hvad den metafor dækker over, at man ikke finder det »hensigtsmæssigt«, finder ordføreren det ikke umagen værd at besvare spørgsmålet, og derfor nytter det jo formentlig ikke at gentage: Hvad er det egentlig, der ikke er hensigtsmæssigt?

Hvorfor er det ikke hensigtsmæssigt at erkende, at der er en ny sikkerhedspolitisk situation? Hvorfor er det ikke hensigtsmæssigt at erkende, at der er et grønlandsk ønske? Og